

In memoriam Henk Doing: duinkenner

Q.L. Slings

In het begin van de tachtiger jaren was het een goede gewoonte dat elke bioloog die voor langere tijd in de duinen werkzaam zou zijn door Henk Doing werd ingewijd in de geheimen van dit even fraaie als ingewikkelde landschap. Dit gebeurde tijdens een meerdaagse excursie, waarin een groot deel van de duinen werd bezocht. 's Avonds gaf Henk dan college en was er uitgebreid tijd voor discussie. Vanzelfsprekend was de door hem ontwikkelde landschapstypologie en de methode om die bij karteringen toe te passen een steeds terugkerend thema.

In de zomer van 1985 leerde ik op deze manier Henk kennen. Bij mijn vorige werkgever, het Staatsbosbeheer, had ik mij onder andere bezig gehouden met het ontwikkelen van een methodiek om d.m.v. superpositie van (a)biotische themakaarten in boswachterijen en natuurreservaten 'homogene beheerseenheden' t.b.v. de beheersplanning te onderscheiden. Vanuit deze achtergrond stond ik nogal sceptisch tegenover Henks m.i. vaag omschreven en daarom moeilijk overdraagbare methode. Deze scepsis bracht mij er toe om ook bijzonder kritisch te staan tegenover zijn kennis van het duinlandschap. Ik moet achteraf toegeven dat mijn houding niet puur academisch was. Als zoon van een duinbeheerder en zelf in het duin geboren en getogen, had ik er problemen mee dat iemand met een heel andere achtergrond met een dergelijk gezag over het duin sprak.

De inzichten die ik in de jaren na deze prachtige excursie bij mijn werkzaamheden in de duinen en landgoederen van Noorden Zuid-Kennemerland ontwikkelde, kon ik steeds toetsen aan zijn belangrijkste pu-

blikaties (o.a. Doing, 1964, 1974 en vooral 1988) en gelukkig ook vaak in persoonlijke contacten. Daarbij werd het mij geleidelijk aan duidelijk dat Henk vaak al lang geleden soortgelijke gedachten gehad en vaak ook gepubliceerd had. Langzaam aan sloeg mijn sceptische houding om in erkenning van en bewondering voor zijn fenomenale kennis van en inzicht in het duinecosysteem.

Steeds vaker dwaalden we samen door de duinen; soms op zoek naar verdieping van inzicht, maar meestal om beheersadviezen voor te bereiden. Henk benutte elke kans om een weloverwogen duinbeheer te realiseren. Hij bracht zijn inzichten op een eigenaardige, droge, haast aarzelende manier naar voren; nooit dwingend, maar vaak overtuigend: "Nou ja, ik heb wel eens gedacht dat..." was zijn favoriete inleidende zin.

Henk was zeer te spreken over het veilig stellen van de Wimmenummer duinen door aankoop van een particulier. Enthousiast bood hij aan om dit zeer interessante (kalkgrens!) gebied voor het Provinciaal Waterleidingbedrijf te karteren. Vanzelfsprekend namen wij dit aanbod met beide handen aan. Tijdens deze werkzaamheden, zowel op het PWN-kantoor in Castricum als in het duin, hadden we intensief contact met elkaar. Helaas heeft Henk deze laatste klus niet meer helemaal kunnen afronden. Deze zomer legde ik samen met mijn collega Harm Snater de laatste hand aan het veldwerk. Inmiddels doorkneed in de landschappelijke typologie, was het toekennen van landschapscodes aan de door Henk onderscheiden vlakjes geen enkel probleem. Wel hadden we inderdaad soms moeite zijn

begrenzing van de vlakjes te vatten. Gelukkig hebben veel van zijn studenten, maar ook onze collega van Gemeentewaterleidingen Amsterdam, Antje Ehrenburg, dit aspect - hoe moeilijk het ook is - bij diverse veldkarteringen uitgebreid met Henk in de praktijk kunnen oefenen. Ik ben er dan ook zeker van dat Henk Doing's geestelijke nalatenschap bij de huidige generatie duinbiologen en duinbeheerders in vertrouwde handen is.

Gerefereerde literatuur

Doing, H. (1964). Vegetatie. In: Recreatie en Natuurbescherming in het Noordhollands Duinreservaat. Suppl. 2 Meded. IT-

BON nr. 69C.

Doing, H. (1974). Landschapsoecologie van de duinstreek tussen Wassenaar en IJmuiden. Meded. Landbouwhogeschool Wageningen 74-12.

Doing, H. (1988). Landschapsoecologie van de Nederlandse kust: een landschapskartering op vegetatiekundige grondslag. Stichting Duinbehoud. Leiden.

D. Ringelberg

Schrijven over mijn eerste ontmoeting met Henk Doing...herinneringen aan een vriendelijke en behulpzame man, die mij wel wilde begeleiden bij een vochtige duinvalleien onderzoek in het uitgestrekte duingebied van de Amsterdamse Waterleidingduinen. Een onderzoek, indertijd in 1987 door Gert Baeyens gestart.

Veel leuke herinneringen heb ik aan die tijd, toen wij door 't duin struinden op zoek naar vochtindicatoren en tussen de bloeiende Kattestaart en 't Blauw glidkruid filosofeerden over 't weerbarstig duin, hoe het er vroeger uitgezien moet hebben en op welke wijze je de verschillende duinlandschappen kunt herkennen. Veel heb ik in die periode van hem geleerd.

Enthousiast geworden om samen op pad te gaan, besloten we wandelingen te maken, maar wel met een bijzonder doel. Al spoedig merkte ik dat niet alleen z'n vegetatiekundig arsenaal onuitputtelijk was, maar ook z'n opmerkzaamheid als er een bijzonder evenement was. Met een rugzakje op stap, heb-

ben we heel wat gezien en beleefd, het was een onvergetelijke tijd.

Ook gingen we regelmatig naar tentoonstellingen, exposities van schilderijen hadden onze voorkeur. Van zulke tochten, soms ver van huis, konden we intens genieten.

Toen hij op een dag vertelde dat hij ongeneeslijk ziek was, wilden we het eerst niet geloven. Een lange weg vol onzekerheden lag voor hem.

Onze laatste tocht voerde ons naar Luxemburg, het was oktober 1995. De herfst had de fraaie beukenbossen al geelbruin gekleurd. Tussen de hoge zandsteenrotsen volgden wij de meanderende beekjes, waar het water immer stroomt en zittend aan de rand, rustten wij uit, genietend van het mooie landschap om ons heen. Voor hem was het werkelijke afscheid van z'n leven begonnen. Sterk als hij was, hoor ik hem nog zeggen, dit is het mooiste bos, dat ik ooit gezien heb, wat zou ik hier graag in het voorjaar weer terug willen keren.